

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 15

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor David Fernández en nom del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Bon dia a totes i a tots. Permeteu que me'n vagi una mica lluny per tornar a prop. El món s'ha fet un lloc petit, nosaltres encara busquem el nostre lloc, però avui, tal dia com avui, me'n vaig lluny, prometo tornar al nostre país i a la nostra gent, avui, tal dia com avui, moriran, en un món que s'ha fet petit, vuitanta mil persones de fam, i demà també. Segons la FAO moren vuitanta mil persones de fam cada dia, en un món on hi ha 3.500 milions de persones que viuen en situació d'extrema pobresa, i en un món absurd, injust, desigual, on tres-centes persones tenen exactament la mateixa riquesa que la meitat de la humanitat.

Si focalitzem el focus i ens centrem allà on som i allà on som, a la Mediterrània i a Europa, estem a la Unió Europea del capital, dels mercaders, dels gàngsters amb corbata, d'aquells mercats que imposen avui als pobles del sud d'Europa un càstig inenarrable des de la vida quotidiana de les classes populars, i també en una Unió Europea i un món que es defineix en una frontera absurda, que és l'estret de Gibraltar, que és aquesta fossa comuna on els últims vint anys han mort vint mil persones. La frontera més absurda que separa la riquesa del nord, per dir-ho així, amb la pobresa del sud, en a penes trenta minuts.

Anem al focus, i anem a la nostra terra, en nom de la Candidatura de Unitat Popular, alternativa d'esquerres, que són els Països Catalans, on en aquests moments, avui, ara i aquí mateix, hi ha 3 milions de persones en la pobresa, 1,7 milions de persones en l'atur, 150.000 persones desnonades en els últims cinc anys, 190.000 persones passant gana a Catalunya segons les últimes dades de Creu Roja, onze mil persones preses, persones pobres preses, els corruptes estan al carrer, és sabut, 180.000 persones que són els esclaus del règim neoliberal, són els sense papers que cohabituen i conviuen amb nosaltres als nostres carres, en els

nostres barris i en les nostres comarques, i aquell règim d'apartheid també contra el 15 per cent de la nostra conciutadania que no té dret a vot.

El diagnòstic podria ser molt més ampli, malauradament, vint-i-sis dones assassinades, aquest feminicidi a la violència masclista i patriarcal que fa tandes dècades i segles que han d'aguantar la meitat del nostre país. I en tot cas sí que estem d'acord segurament amb un diagnòstic, que des de postures diferents hi arribem, que és que la situació és extraordinàriament complicada, extremadament refotuda, extremadament injusta i desigual, i que és veritat que aquest Parlament, a parer de la CUP, no ha estat a l'alçada de les circumstàncies de la gent que diu representar. No estava quan van començar els desnonaments fa cinc anys, i ha hagut de ser la força de la gent la que aturi els desnonaments.

I rebobino molt, també amb els segles, però em quedo en la Mediterrània, em quedo a casa nostra, perquè deia Agustí d'Hipona que si dels governs traiem l'acció de la justícia només queda una colla de lladres i pirates. I al nostre parer el món està avui governat per lladres i pirates. Òbviament, es diguin Lehman Brothers, es diguin Golman Sachs, es digui Troika Comunitària, es digui Dragui, es digui Banc Central Europeu.

La primera realitat, jo crec que aquí s'ha dit, i les reflexions dels grups parlamentaris ho han constatat, és que aquests Parlament regna, però no governa, perquè aquí s'ha dit que estem obligats a una *deutecràcia* i per tant val a dir dues coses: que el conseller d'Economia de la Generalitat de Catalunya de la desena legislatura estava escollit abans de les eleccions, estava escollit perquè l'havien escollit els mercats financers i perquè és la troika comunitària i els homes de negre que aviat traginaran els despatxos del Departament d'Economia.

Per tant, estem en una època on els mercats financers voten cada dia, a nosaltres només ens deixen votar un cop cada quatre anys, una època de saqueig i una època de robatori, on fem el sacrifici dels pobles del sud d'Europa, i en general els pobles del món, a aquest minotaure global assadollat de més sang, no?, i que és imparabile en el seu reclam de més i més. Estem servint al minotaure tot allò que ens estant prenent.

S'ha parlat també aquí d'estat de dret, jo crec que hi ha hagut tres cops d'estat, un cop d'estat i dos cops de mercat en l'últim cicle polític que vivim als Països

Catalans, un és quan va quedar demostrat que aquest estat de dret i dretes tan curiós

Fitxer 16

...que alguns invoquen ens ha demostrat que val més l'opinió de deu jutges que l'opinió de tot un poble i que la voluntat majoritària d'aquest poble, en la votació d'un estatut que, com és sabut, nosaltres vam votar en contra perquè nosaltres som nítidament independentistes i advoquem per l'exercici del dret a l'autodeterminació. I en tot cas estem al 2012, arrosseguem tres crisis profundes, la nacional, la socioeconòmica i la democràtica, i malgrat tot el millor que li ha passat a aquest país en els últims anys ha sigut la força de la gent, l'empenta comunitària i la capacitat d'activació i mobilització popular. Si estem on som, si l'acord per la consulta del 2014 rebla que ara estem davant d'una oportunitat en el poble de Catalunya, nosaltres invertiríem els termes: és el poble de Catalunya qui li ha donat l'oportunitat a aquesta casa d'avançar cap a la màxima llibertat política. Venim d'un cicle sobiranista persistent, que va començar amb mobilitzacions per les infraestructures, que va seguir amb una consulta on ens van enviar Falange, on ens van enviar l'advocacia de l'Estat i la justícia a Arenys de Munt, no en volien una i els en vam oferir 555 des d'una expressió pacífica, democràtica, massiva i determinada. En l'àmbit socioeconòmic no cal dir que portem tres vagues generals en els últims divuit mesos, i en l'àmbit democràtic, com a mínim des de la nostra lectura, l'esclat de la indignació a places, carrers i xarxes doncs van ser sense dubte aire fresc que va dir que la democràcia estava en fallida, que la democràcia havia entrat en crisi profunda i en barrina, i que era una desfiguració de si mateixa.

Entrant en la matèria del que es debat avui, el debat d'investidura, nosaltres no utilitzem un llenguatge..., pensem que la sinceritat i l'honestedat política és imprescindible, per tant parlem d'autodeterminació per avançar cap a la independència. Nosaltres som els valencians del nord, som els illencs de ponent, seguim pensant en els Països Catalans perquè tenim un múscul que es diu memòria, i nosaltres no tenim memòria de peixos sinó que tenim memòria d'elefant, i en aquest país hi ha hagut una cultura progressiva de desculturització i de despolitització, però no negarem que la llengua de Joan Fuster, que la llengua de Maria Mercè Marçal, que els poemes de Biel Major són els que ens agrupen

avui encara com a realitat social i cultural, que voldríem també política i que avui reconeixem que s'ha de fer des de la confederalitat i que avui és Catalunya qui porta el ritme cap a la plena llibertat política.

S'ha dit aquí i no ho repetiré, perquè ho han dit les forces polítiques, que el dret a l'autodeterminació no es pot patrimonialitzar, és de totes i tots, dels que votaran que sí i dels que votaran que no, que és un mal favor vincular autodeterminació amb retallades, és com un sacrifici que es demana a les classes populars que no es pot acceptar, des de la CUP no podem acceptar. Nosaltres no posem cap condició ni cap límit a l'autodeterminació, però exigim que tampoc ens en siguin posats a nosaltres. El dret a decidir, per tant, ve d'un cicle llarg i persistent de mobilització, és de totes i tots, i nosaltres advoquem per un acord multipartit i sobretot per un acord que incorpori tots els agents socials, sindicals i culturals d'aquest país, i quan acabi la intervenció em referiré a quina és la motivació. Nosaltres no autodeterminarem retallades, ni retallarem l'autodeterminació; i si estem aquí i algú pensa que avui ens estrenem, i és veritat, en aquesta casa, però venim de lluny, anem molt més lluny encara, i l'equació política fonamental de l'esquerra independentista i dels moviments socials que durant molts anys han reivindicat l'autodeterminació en dictadura i en democràcia van fer una equació política fonamental que és que és impossible l'alliberament nacional sense l'alliberament social, que és impossible la llibertat sense la justícia, i avui, traduït això avui aquí significa que és inútil parlar d'independència sense parlar de crisi i que és inútil parlar de crisi sense parlar d'independència.

Ho van formular en temps de silenci alguns valents i valentes el 1968, quan va néixer l'esquerra independentista moderna; el 1988 alguns, pocs, també a la diada del 77 ja van avisar que la reforma impune del franquisme era una vergonya –avui encara no podem anul·lar la sentència de Companys, avui encara no podem anul·lar la sentència de mort a un poeta com Miguel Hernández, el millor del país continua estant avui a les cunetes. I han passat trenta anys, han passat trenta anys i avui aquella transició ja està hipotecada, la seva defunció està multicertificada, i per tant ens toca ser precursors un altre cop d'avançar per què volem la independència: per fer un país lliure, per fer un país millor. Però en tot cas, insisteixo: l'autodeterminació és un dret que pertoca a tothom i és la primera reflexió que volíem afegir, tant a l'acord de la consulta com a l'acord de govern.

L'acord de govern, com hem dit, es referia a un sacrifici econòmic, que no s'ha dit aquí, són 4.000 milions d'euros, encara que després es redueixi; també lamento que els 4.000 milions d'euros, senyor Quico Homs, s'anunciessin després de les eleccions i no el dividres abans, perquè segurament alguns haurien reflexionat sobre l'orientació del seu vot, i dubto que del 25 al 26 s'hagués reflexionat la dimensió de les retallades.

S'ha parlat aquí també, quan parlava en Joan Herrera, de les alternatives, i és veritat que tenim alternatives. Crec que l'acord sí que, com també s'ha assenyalat, trenca el discurs de l'hegemonia neoliberal: resulta que ara sí que hi ha alternatives, resulta que, si ara es pot posar la fiscalitat sobre les entitats financeres, es podia fer fa dos anys; som conscients, a més, que el més colpidor sempre és el sofriment evitable, i llavors hi ha hagut sofriment social que era evitable els darrers dos anys, amb unes retallades de 5.500 milions en els últims dos anys, i ara gairebé se'ns anuncia que el proper cicle serà de més patiment, de més injustícia, de més desigualtat per valor de 3.000 o de 4.000 milions que encara no coneixem. Per a nosaltres no són retallades, és una serra elèctrica, i també anunciem que en un cicle d'acumulació per desposseïció mai, mai abans com avui hi havia hagut tanta transferència de renda de baix a dalt a través del mercat immobiliari, a través d'aquesta acumulació per desposseïció, a través de la *financialització* de la crisi que està fent la vida impossible a milers i milers de persones si no a la majoria del país.

Nosaltres som uns insubordinats als mercats financers, em sembla que això tampoc és cap novetat. Hem parlat d'Islàndia: Islàndia va trencar l'hegemonia neoliberal. Islàndia com a esperit; hem de buscar, nosaltres som de model propi, busquem el nostre model propi. Islàndia ha fet coses que els mercats deien que estaven prohibides: negar-se a pagar un deute privat que volien colar com a públic, anul·lar el deute hipotecari de milers de famílies, empresonar banquers –que no està malament–, jutjar governs, i finalment arrencar un nou procés constituent d'una nova constitució democràtica. Sí, i és veritat, i més val en política l'honestedat i la sinceritat: som anticapitalistes, avui el capitalisme ja està qüestionat. L'altre dia l'Antoni Vives fins i tot ho deia en un article, que no hi ha pedaços, aquí el que hi ha de fons és un canvi de model. I per tant ho han dit Nobels de la pau, hi ha hagut Nobels d'economia que han dit que o s'empresonen

els responsables de la crisi o no hi haurà sortida, i com tenim memòria i no som res més que el testimoni, som l'herència que hem rebut de qui ens ha precedit en la lluita i hem de deixar el país en millors condicions, aprofitaré un decret de la Generalitat de Catalunya del 1936 que ens deia, que era el Decret de col·lectivitzacions, i que avui pot sonar singularment eloqüent. Aquell decret acabava dient que la mort del capitalisme equivaldria a la victòria del poble. 1936, 2012.

I com aquí es parlava d'alternatives, també permeti'ns que ens posem una mica socialdemòcrates, no ho acostumem a fer però avui ho farem, quan es parla d'altres alternatives. Sí que hi ha alternatives, senyor president. Algunes no costen un sol euro, depenen únicament i exclusivament de la voluntat política, altres depenen de reordenar i replantejar les finances públiques i les polítiques socials, i altres depenen de la valentia, que segons Sèneca era el punt mitjà entre la covardia i la temeritat.

Les que no costen un sol euro: la moratòria dels desnonaments. A partir del proper Govern, a partir del 2013, els Països Catalans o Catalunya poden ser un país lliure de desnonaments. I això també és ser un país lliure. El cost serà per al mercat immobiliari, que se'l mereixen, perquè nosaltres també sempre hem parlat que no només volem que s'aturi la bombolla immobiliària sinó que volem que ens tornin tot el robat. En aquest país, en el tsunami immobiliari, arrencat a l'època dels noranta i fins ara, hi ha hagut moltíssima gent que s'ha fet d'or amb les gallines d'or del dret a l'habitatge. Per tant moratòria als desnonaments.

I una altra. Segurament, si assumim que l'última crisi productiva a casa nostra als noranta va suposar un atur estructural de 200.000 persones, segurament, quan algun dia sortim de la crisi, si ens en sortim, que tothom diu..., bé, anem, anem endarrerint les posicions, segurament no és agosarat dir que en sortirem amb un atur estructural d'entre 400 i 500.000 persones. Per tant, és hora de repartir el treball. I amb costos..., segurament, sense que s'afegeixin costos al sector empresarial, però sí de repartir el treball, si volem que aquest 30 per cent que avui està a les portes de l'exclusió social tingui visos que el demà pot ser diferent.

N'hi ha altres que també se segueixen òbviament reordenant i replantejant, no les diré totes perquè no tinc temps. Una molt senzilla, perquè ja sabeu que som de la quadrilla dels Anonymous, i per tant de la xarxa lliure i del 2.0, i per tant ja està bé

de pagar en llicències a Microsoft Word, 23 milions d'euros anuals, quan tenim software lliure, tenim Ubuntu, tenim Debian i tenim altres propostes. No vendre més el país, perquè és gana per avui i fam per demà. Que un Govern en funcions vengui Aigües Ter-Llobregat a dues multinacionals, no? La divisió amb Acciona i amb Agbar o Tabasa, i que a més es vengui precisament a aquells que porten el CAREC, el centre, no?, el Centre Assessor Econòmic, no és de bon veure i al final dóna la sensació de país - negoci i de país - consell d'administració. Per tant, també cal recuperar el control sobre els recursos estratègics i sobre els serveis públics, perquè si no passa el que va passar a l'Amèrica Llatina, que el cicle neoliberal arrasa, i és comparable malgrat totes les diferències al que va passar a Amèrica Llatina els vuitanta i els noranta amb el que està passant al sud d'Europa: un cicle d'hegemonia neoliberal que ho arrasa tot i que després ens hem de reempoderar per tornar-ho a construir, que és el cicle polític que viu avui segurament l'Amèrica Llatina.

I l'última, que depèn de la valentia, i que és la nostra aposta política, és la que deia la «Cançó de les balances», que vam aprendre afortunadament a l'escola pública catalana d'aquest país, que n'estem orgullosos, que deia que l'autoritat es demostra amb els forts i no amb els febles. No es demostra anul·lant PIRMI sinó que es demostra amb aquells que evadeixen, amb aquells que guanyen i amb aquells que sempre miren a una altra banda davant un sofriment social majoritari. A nosaltres no ens fa cap por desobeir la limitació al marge del dèficit; no ens fa cap por. Pensem que el que avui està en joc precisament és..., ens fa por obeir els mercats; el que no ens fa por és no desobeir-los. Per tant, el que cal és sortir de la «deutecràcia», del règim de «deutecràcia», i buscar la nostra pròpia via i no tenir cap por a desobeir els mercats financers. Avui estem en una època que és o l'època dels pobles, o l'època dels mercats, o l'època dels gàngsters amb corbata o l'època de la gent. I aquesta és la dicotomia del segle XXI, avui segurament i arreu del món.

Desobeir i no pagar el deute. També des de la voluntat política anar al pis 21 de «La Caixa», i algú ens deia ahir que teníem obsessió amb «La Caixa»; no tenim..., tenim obsessió amb «La Caixa», és veritat, però amb moltes més, no? També amb Banc Sabadell, també Abertis, no? I exigir-los que posin de la seva part, no cal fer una llei, simplement cal dir-li a «La Caixa» que en els últims cinc anys de crisi, fora

de les amortitzacions i de les provisions per l'exposició al totxo immobiliari, ha guanyat 8.000 milions d'euros. La història de «La Caixa» és la que és, és coneguda per a qui la vulgui conèixer, com neix des del mutualisme; dir-li que en posi 2.000 sobre la taula, que aquest país està molt fotut, i que tots hi hem d'aportar, si assumim el discurs d'emergència que se'ns aplica a les classes populars. O ens en sortim tots o no se'n surt ningú. Per tant, demanar a «la Caixa», i quan dic «la Caixa» dic molts més..., en un cicle a més en què l'estafa i el frau és quotidià. Les trenta-cinc grans empreses espanyoles en cinc anys de crisi han guanyat 250.000 milions d'euros nets, i a nosaltres se'ns aplica un pla d'austeritat de 100.000 milions, a l'Estat espanyol, i aquí, quan s'aprovin les reformes anunciades en aquest Ple d'investidura, doncs, segurament de 10.000 milions d'euros. Això recorda la gran por, la gran por de la revolució francesa –recordin que va tombar un sistema que es deia feudalisme–, i per tant també ahir es parlava aquí d'estat de benestar com una cosa, bé, que era interessant, i no és que sigui interessant, és que és una conquesta social d'Europa; neix de les cendres d'Europa, algú hauria de rebobinar i recordar que de les cendres de l'horror nazi - feixista neix la Declaració universal dels drets humans el 1948 –encara avui paper mullat per a la majoria de la humanitat–, i que d'allà neix un estat del benestar, en una situació molt convulsa políticament que tots coneixem com a Guerra Freda, i que per tant aquí no hem arribat entre tots i totes sinó gràcies a la lluita de les classes populars, perquè si no, no tindríem ni escoles ni hospitals. Les relacions entre capitalisme i democràcia són històricament tenses. Amb això acabo el bloc econòmic.

Després tenim el bloc de la corrupció, la tercera crisi, que és la de la democràcia, com la crisi de la democràcia, nascuda també d'un règim partitocràtic amb la transició. Jo el primer record que tinc personal és el cas Naseiro, que un senyor que es diu Eduardo Zaplana, que va ser president de la Generalitat Valenciana, que després va ser ministre d'Aznar i que avui treballa en una multinacional com Telefónica, va dir que estava en política per forrar-se. D'allà avall, [#] tot carn estripada [#], no? Tot ha sigut igual. Si ens situem divuit mesos enrere als Països Catalans, resulta que el president de la Generalitat Valenciana està imputat per corrupció, que el president del Consell Insular està imputat per corrupció, i que una cosa que es diu Bancaja, que després es va dir Bankia, no?, i que li va deixar 3

milions perquè evités la presó, i que a casa nostra *implosionava* el cas Palau - Pretòria. Sempre es diu que és un cas aïllat i una poma podrida, però si un posa els casos aïllats un darrere de l'altre, doncs, ve Turisme, ve Treball, ve Adigsa, ve Prenafeta, ve el sector de negocis de Convergència que en aquest país és prou conegut... Hi ha una forma de fer que també dificulta el procés cap a l'alliberament. És a dir, cap a l'alliberament, i també el perverteix i el podreix. Per tant, també nosaltres pensem que s'ha acabat el temps de fotre la mà a la caixa, i també venim d'un cicle, des de la nostra exclusió del sistema, segurament perquè també la Cup té una component de joves que ens hem quedat fora del sistema, podem ser antisistema però

Fitxer 17

..però sobretot som fora sistema, fora del mercat de treball, fora de les universitats si segueixen apujant les taxes. I el meu entorn immediat, i és l'única referència personal que faré, avui és a Osaka, a Iemen, a Manchester, és a Sao Paulo i és a Canadà, no perquè vulguin, sinó perquè aquí no troben feina. I, per tant, permeti'm que també denunciem que la corrupció continua sent avui una xacra que al final ens fa pensar si la corrupció és del sistema o senzillament és el sistema.

Hi ha més formes també, fora de la dictadura de l'austeritat, de fer més democràcia en aquesta legislatura, segurament. El territori el tenim altament urbanitzat, altament contaminat, nuclearitzat i amb un desequilibri territorial persistent i creixent. S'ha parlat també aquí de *fracking*, hem tingut en l'economia de casino la mala broma de voler fer Eurovegas, afortunadament no, amb un mafiós nord-americà i un falcó neoliberal. Afortunadament no ha sigut així però ara venim amb la cantarella del Barcelona World i després també podem avançar i aprofundir la democràcia en drets civils, en drets social. Una llei contra l'homofòbia, el respecte al dret al propi cos de les dones d'aquest país, per tant, en la defensa del dret a l'avortament...

Les bales de goma, que han sortit aquí. Jo no m'estaria de dir que quan es demana que el Cos de Mossos d'Esquadra tingui recursos per defensar-se, crec que sincerament es fa una exageració que és humiliant com a mínim nou persones que es diuen Òscar, Jordi, Edgar, Nicola, Angelo, Pau, Carles, Jordi i Ester, que

són les nou persones que són cegues d'un ull per l'impacte d'una pilota de goma. I quan els Mossos tenen prou instruments i prou armes per les seves funcions de dissuasió o intervenció en ordre públic.

Finalment, hi ha un altre punt important per a nosaltres, que és la cultura. Pensem que avui el que està en crisi és la cultura, són els valors, i és fonamentalment un canvi de paradigma cultural el que ha de ser activat i amb el qual estem compromesos.

Aquest poble ha sobreviscut dècades de guerra, d'exili, de camps de treball franquista, de camps de concentració nazis, però ha sobreviscut gràcies a la cultura. Sense estat i contra l'estat. Quan no teníem estat també fèiem enciclopèdies i també fèiem cultura i també fèiem classes de català a les palpentes. I aquí, si em permeteu, l'única referència –no vull que sigui massa llarga– a la bancada que batejaré com de la por. Dues referències. Jo sóc un català que ve de Zamora. Els meus avis eren llauradors, aixafaterrossos, llauradors de la terra. Aquí n'hi ha uns quants que són llauradors de la por i que no ens faran creure que l'Espanya més metafalangista és el futur d'aquest poble.

Els felicito perquè durant vint anys de guerra mediàtica, política i judicial contra la nostra llengua, contra el català de tots, contra la immersió lingüística, han aconseguit, després de vint anys de tenir tots els recursos, que dotze famílies de cinquanta mil no vulguin estudiar en català. Els felicito de tot cor i els recordo que la mateixa ofensiva... (*Aplaudiments.*) Gràcies. I els recordo que la mateixa ofensiva no és només a Catalunya, també passa al País Valencià i a les Illes Balears, on han fet la mateixa ofensiva espanyolista i resulta que el 87 per cent dels nins i les nines de les Illes Balears volen estudiar en català i que hi ha cent vint-i-cinc mil famílies al País Valencià que s'han matriculat en valencià, el català de tots també, i no els deixen. Això sí que és exclusió massiva i *apartheid* lingüístic.

Acabo. Hem sobreviscut a Espartero, hem sobreviscut a Franco... Senyor Rivera, la dictadura franquista era un estat de dret –era un estat de dret–, l'estat decepció del nacionalsocialisme era un estat de dret, i nosaltres no volem que a Catalunya tornin els nacionalistes; simplement volem que Catalunya sigui dels catalans. És tan senzill com això.

Els nostres adversaris avui són l'Estat espanyol i els mercats financers, allò que ens fa la vida impossible. Disposar de la nostra forma de governar-nos a nosaltres mateixos, i de millorar les condicions de vida i treball de la majoria social... Ahir va arribar l'Audiència Nacional a Celrà i sí que em permeto dir-li una cosa perquè em sorprèn molt que no conegui la història del país. Ha parlat de barris populars i en aquests barris populars han arribat els autobusos segrestats pel moviment veïnal, incomplint les lleis... Hi ha semàfors que tenen història i ànima i s'ha fet aquí fins i tot clavegueram gràcies a la desobediència civil.

O li explicaré, segurament una crònica que és personal i col·lectiva. Jo sóc insubmís. Em vaig negar a fer el servei militar obligatori perquè no tenia ni tenim ganes d'aprendre a matar ni a morir. Ho vam fer quaranta mil persones, i era il·legal i era un acte de desobediència a l'estat de dret, que finalment va eixamplar el dret a no aprendre a morir i a matar i el fi d'una lleva militar obligatòria.

Per tant, la història de la humanitat ha avançat únicament i exclusivament a través de la desobediència civil. I així seguirem i així seguirà aquest país.

La democràcia que ve, que vindrà, ja està venint. Per a nosaltres..., qui pensi que no tenim projecte de futur i model de desenvolupament, l'hem discutit a les assemblees, a les comarques, no només amb la gent de la CUP sinó amb els moviments socials. Volem avançar cap a una democràcia del segle XXI. Costarà, és un procés que serà de deu o vint anys. Una democràcia on cohabitin la democràcia directa, la democràcia participativa i la democràcia representativa. Una economia amb un projecte de futur que sigui l'economia social i cooperativa; un sector públic fort i un sector privat sota criteris de mercat social. I per arribar-hi només queda l'activació popular, la desobediència civil i la via institucional.

Apel·lem no a aquest Parlament –també és veritat–, apel·lem al carrer. La nostra gran esperança de l'últim cicle és la força de la gent, les tancades als hospitals, les finances ètiques contra les finances de la usura, l'energia de cooperatives, com Som Energia, que ja estan avançant cap a un model energètic sostenible i responsable. Alguns privatitzen l'aigua i nosaltres, als municipis on governem, intentem municipalitzar-la. Hi ha moltíssimes alternatives, afortunadament. Jo crec que és el millor que li ha passat al país. També venim d'un cicle on moviments socials poc coneguts i que entren poc en aquesta casa han activat moltíssim la

democràcia que vindrà, sigui el feminisme, sigui l'ecologisme, sigui el pacifisme i l'antimilitarisme, sigui la lluita contra els desnonaments.

I així s'ha de dir. En aquest país, els únics que han aturat desnonaments ha sigut la gent i ha sigut la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca. I els hauria de caure la cara de vergonya que cap institució, cap govern, cap municipi, hagi aturat un sol desnonament. I aquest també és un problema de país.

Per tant, i començo a acabar, hi ha aquella referència fonamental que avui no venim de la cultura de la delegació, nosaltres ja som de la cultura de la participació directa. I avui més que mai ressona la gran proclama del moviment afroamericà pels drets civils que diu que «el problema no és el que fa una minoria particularment cruel o particularment poderosa, sinó que el problema rau en la majoria, en el que fem nosaltres amb la nostra indolència o amb la nostra exigència».

Nosaltres ens activarem. Sabem que el camí és llarg. També sabem que a Ítaca..., ja veig que Ítaca segueix present, però Ítaca avui, paradoxes del segle XXI, està intervinguda i rescatada per la Troica. Per tant, tenim més problemes afegits quan hi arribem. Haurem de barallar-nos amb uns mercats financers molt complexos i que tenen molt poder.

I acabo dient que segurament, des d'un punt de vista col·lectiu, la lliçó del 25-N a la qual s'han referit també altres representants, és Sepharad i és Espriu. Mai un poble s'ha de posar darrere una persona, sinó que d'aquí, o ens en sortim entre tots o no ens en sortim.

Per tant, tot el poble caminem junts en el projecte que és de la CUP, que és de ruptura democràtica, de transformació social i de rescat de la democràcia. Som *hackers* de l'impossible. En Blai Bonet deia –poeta mallorquí que té un poema molt sintètic del temps que tenim avui al davant–: «Lluita si pots i, si no pots, batalla. La impotència ens dirà què podem fer.»

A Palestina –havia de sortir també– hi ha una dita que diu que les millors sortides es troben sempre en els carrerons sense sortida. I per fer la tesi, l'antítesi i la síntesi, perquè queden dos minuts, faré el resum que mà estesa per l'autodeterminació d'aquest poble; mà estesa amb el nostre poble –avançarem on

sigui per avançar–, i el puny ben tancat contra les retallades i contra qualsevol agressió als drets socials o als serveis públics.

És així. Són les possibilitats del país on vivim i, per tant, jo crec que aquest és el resum: mà estesa, puny tancat, i llums i taquígrafs en la gestió dels recursos i de les xarxa pública d'aquest país.

Deia Hannah Arendt que la dignitat, la constància i cert coratge és tot el que construeix la grandesa de la humanitat al llarg dels segles. Avui és el que ens cal: dignitat, constància i cert coratge. Però sí que direm una cosa als negadors de la llibertat de sempre: a nosaltres no ens cal permís per ser lliures ni perdó per ser-ho.

Moltes gràcies. Visca la terra.

La presidenta

Té la paraula per respondre el molt honorable senyor Artur Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernàndez, igual que he tingut ocasió de fer amb altres persones que s'han estrenat en aquest Parlament, la nostra benvinguda. La meva, en particular i els millors desitjos de sort i d'encert.

Jo puc entendre com a mínim una part de la seva intervenció. Quan vostè, doncs, fa una crítica tan dura respecte al funcionament dels mercats, crec que en algun sentit, doncs, hi ha d'haver una revisió a fons de molta part d'aquests funcionaments. S'ha posat molt en evidència en aquests darrers temps. Sacralitzar el mercat sempre és un error. Condemnar la intervenció, fins i tot la regulació per part dels països també és un error. I això s'ha fet massa en aquestes últimes dècades, hi estic d'acord.

També és cert que hi ha moltes dinàmiques que o s'hi fa front a nivell internacional o és molt difícil aturar-les. Perquè per molt que algun país en concret endegui determinades iniciatives, si després no hi ha una visió d'escala mundial, difícilment això es pot arribar a controlar. Això està passant, per exemple, en el tema de les taxes que s'estan intentant regular a Europa en l'àmbit de les transaccions financeres. Hi ha països, diguem-ne d'economia social de mercat, que defensen aquestes taxes en els moviments financers i hi ha països que s'hi oposen, dintre de

la mateixa Unió Europea. I vostès saben perfectament que quan això passa hi ha un moviment de translació de les operacions financeres d'aquells països que les volen regular més i les volen taxar cap a aquells països de la mateixa Unió Europea –i estem parlant només de la Unió Europea– que no volen fer això.

Aquesta és una part important de la lluita i de la dinàmica que en aquest moment hi ha. I en la mesura que el món és molt gran, hi insisteixo, doncs, costa molt de regular determinades accions i activitats si no hi ha una visió d'escala més mundial o d'escala més internacional, que vostès saben que costa molt que hi arribi a ser: tots aquests grans organismes, tipus G-20, Fons Monetari Internacional, bancs mundials, la mateixa OCDE, etc., costa molt que arribin a acords pràctics. Moltíssim. I segurament d'això també plora la criatura, diguem-ho així, perquè aniria molt bé que hi hagués aquesta sintonia a nivell internacional, precisament per evitar que hi hagi després tantes escapatòries sobre determinades regulacions, que jo entenc que algunes d'elles poden ser clarament necessàries.

També deixi'm dir de tota manera, encara que potser pugui semblar contrapunt –i segurament ho és–, que amb totes les seves falles, no tant el capitalisme pur i dur sinó les economies socials de mercat, que hem conegut així i a Europa han evolucionat i han creat els models de benestar més potents de tot el continent –aquesta és la realitat, són els nostres models–, aquestes economies socials de mercat, doncs, han tingut les seves cares positives.

I també deixi'm dir, senyor Fernàndez, que quan s'han intentat experimentar alternatives a això que significa l'Europa continental, fins i tot el Regne Unit, normalment en la història aquestes alternatives no han reeixit. Moltes vegades han acabat amb fracassos sonats. Vostès ho saben. Encara avui ha de sortir una alternativa millor, més potent i més creïble a això que hem construït a Europa, que són les economies socials de mercat i els estats del benestar. Amb totes les seves falles, d'acord, amb totes les seves debilitats, amb algunes injustícies, amb abusos –tot el que vostè vulgui–, però un model millor que aquest, normalment, en el món no el trobarà. Normalment.

Vol dir que n'hem de denunciar els passius, que hi són –estic d'acord amb vostè–, però també n'hem de valorar els actius. Perquè si en els judicis que fem no valorem els actius i només carreguem els neulers sobre les passius, aleshores probablement entrarem en una terra completament desconeguda que no sabem

exactament a on ens porta. I en aquest exactament a on ens porta, doncs, jo també hi volia posar una mica l'accent. Tenim un sistema conegut que és bo, que té molts actius, però que és perfeccionable.

Vostès crec que no estan en aquest registre, però, com a mínim, deixi'm dir-li, amb el mateix bon to que vostès utilitzaven, que no crec que sigui bo menystenir allò de bo que s'ha aconseguit crear per part de molts països de la Unió Europea, que, des del punt de vista de la defensa dels drets humans; des del punt de vista de l'estat del benestar; des del punt de vista de la igualtat d'oportunitats –no de resultats, però sí d'oportunitats–; des del punt de vista de la consolidació de classes mitjanes; des del punt de vista d'haver tret molta gent de la pobresa; des de tots aquests punts de vista, hi han hagut èxits molt importants al llarg d'aquestes darreres dècades.

Demano, en aquest sentit, que també es tingui en compte que això, del tot,...

Fitxer 18

no es pot menystenir.

Vostè deia «de bracet», no sé si ha utilitzat aquesta expressió, però... «Amb la mà estesa», em sembla que ha dit, «en l'autodeterminació, amb el puny elevat, en contra de les retallades.» Bé, jo li agafo la primera part, eh?, vostès es queden amb el puny elevat contra les retallades –ja m'ho imaginava–, jo els agafo la mà estesa per l'autodeterminació, que no és poc, és una part del camí, no és tot, evidentment. Agraïxo que vostè amb molta claredat hagi dit que crisi social, autodeterminació i un estat per a Catalunya va tot lligat, i és cert, nosaltres també pensem així. Les solucions nacionals de Catalunya són les solucions socials, són les solucions del benestar; després, cadascú amb les seves discrepàncies, però és evident que en aquest país li falten molts instruments, molts estris, molta capacitat de decisió per poder després barallar-se civilitzadament en un parlament, de tal manera que uns hi diguin la seva i els altres també la seva i que, al final, s'imposin les polítiques que realment desitja la majoria dels ciutadans. Però, per això, cal tenir els instruments, cal tenir les eines, cal tenir la capacitat de decisió que clarament nosaltres no tenim.

Per tant, hi insisteixo, estic d'acord en aquesta línia de crisi social, progrés, benestar, lluita contra els desequilibris, això va íntimament lligat a les possibilitats que Catalunya tingui com a mínim els mateixos instruments que tenen altres societats, per exemple, en el context europeu i no cal dir també en el context mundial.

Algun comentari final sobre algunes coses que vostè deia.

Sé que no ens podem posar d'acord en algunes d'aquestes coses, però, de tota manera, sí que les podem comentar i podem anar-nos coneixent a través de l'expressió de la paraula i escoltant atentament i, a més a més, doncs, intentant entendre també la posició de l'altre que l'expressa, no? Per exemple, vostè diu una cosa que té raó. En el tema dels desnonaments no hi ha hagut l'agilitat que hi havia d'haver hagut, és cert, això és veritat. En canvi, crec que no és cert quan s'afirma amb tanta contundència «res que no hagi estat un moviment ciutadà ha aturat un desnonament», això crec que és fals; vaja, crec que com a mínim no respon a l'estricta veritat, jo li podria posar molts exemples de gent que treballa en els serveis públics, també de la Generalitat, que a través de la mediació amb les entitats financeres ha estalviat un munt de desnonaments. No li dic que li falti raó en el sentit de la manca d'agilitat; té raó, li ho reconec, però també és veritat que s'ha fet una part de la feina que també s'ha de valorar i això val pels ajuntaments, a través dels serveis socials –aquí tenim un munt de gent que estan en els municipis i que saben que això s'ha fet d'aquesta manera– i val també per la Generalitat, que té mecanismes d'intervenció que resolen molts problemes. I, per tant, sent veritat la denúncia que vostès fan, no amaguem del tot les solucions que malgrat tot hi ha, perquè aquestes solucions, a més a més, són solucions eficaces i solucions de bona fe que van en la bona línia; intentem valorar això.

El mateix li podria dir, senyor Fernández, del tema de La Caixa o de les caixes, per exemple, no? Vostè fa un discurs molt dur contra les entitats financeres, jo no el faria d'aquesta manera, però puc entendre algunes de les coses que vostè diu, ho puc entendre. De fet, hi ha un ànim mol, diguem-ne, encès contra determinades pràctiques que s'han fet en això, i vostè també citava el tema de la corrupció. Però admitem una cosa –admetem una cosa–, com a mínim les caixes han fet una cosa històricament, que han estat les seves obres socials que, de fet, era un dividend social, en lloc de repartir un dividend entre accionistes –que també és legítim i

legal—, les caixes han repartit un dividend en la societat, que era l'obra social. I el fet que ara tinguem menys caixes vol dir que tenim menys obra social, i això ha afectat la gent gran, la gent discapacitada, la gent jove, programes de reinserció, programes culturals dels quals n'ha pogut gaudir molta gent, precisament, per l'obertura que això ha significat en aquestes obres socials, etcètera. Per tant, denunciem un cop més —jo li proposo això com a mètode— allò que realment cal denunciar i allò que no ha funcionat, però també valorem allò que ha estat un actiu, perquè, si totes aquestes realitats les veiem només en el sentit del passiu, aleshores, bé, potser ens hi podrem carregar tot, però haurà d'emergir alguna cosa nova que sigui millor, i això avui per avui —avui per avui—, almenys, encara hi ha molta gent que segurament no ho veu.

El mateix li puc dir de les privatitzacions. Vostè considera gairebé un sacrilegi que hi hagi determinades coses d'aquestes que són privades, no? Per exemple, una autopista. Tabasa, en el fons, és una autopista, és un túnel de peatge. D'autopistes n'hi ha de públiques i n'hi ha de privades. És un sacrilegi que siguin privades en lloc de públiques si hi han de ser igualment? Una altra cosa seria que vostè digués: «És que no en volem d'autopistes de peatge.» Això és un altre plantejament. Ni públiques ni privades. Però, si hi són, poden ser públiques, poden ser privades.

Abans hi havia, senyor Fernàndez, companyies aèries que eren públiques, i vostè pujava a l'avió i pujava a un avió de bandera, pagava un passatge i era públic, i puja igualment a les companyies aèries privades, que ara ja bé ho són totes, i l'avió funciona igual en un cas que en l'altre, i no li dóna un plus que una companyia aèria sigui pública en lloc que sigui privada.

Li faig aquesta reflexió perquè hi ha coses que crec que no han de ser anatema, per exemple, li poso un cas concret, no?, és millor vendre's algun actiu públic que pot ser gestionat privadament i que aquest privat posi diners sobre la taula per gestionar aquest actiu durant una colla d'anys a canvi que aquests diners ajudin a reduir el dèficit i no hàgim de fer retallades a la sanitat i a l'ensenyament? Plantegin-s'ho d'aquesta manera, perquè, al final, el marge que tenim és el que tenim, li ho deia abans al senyor Herrera, si vostè gasta molt de més del que pot gastar, tot això que gasta de més no ho podrà pagar. Aquí hem de fer funcionar la imaginació tots plegats per fer el menys mal possible. Segur que fa menys mal vendre's algun actiu públic que pot ser gestionat per privats abans que haver de

retallar programes sanitaris o programes educatius o programes socials. Doncs, això és el que estem fent perquè el marge que tenim és el que tenim. Triem, de les opcions que tenim, la menys lesiva, sabent que moltes d'elles ho seran una mica de lesives en les circumstàncies actuals. Aquesta és la pràctica que s'està intentant fer en aquest moment.

Bé, li faig aquestes reflexions, ho torno a dir, no tant amb l'ànim d'una crítica per part meva perquè hi ha coses que vostè ha dit que jo les puc entendre i algunes altres que les puc arribar a compartir, però també deixi'm dir-li que crec que seria una bona pràctica, fins i tot per part de vostès, si es veuen capaços de fer-ho, d'intentar, doncs, subratllar aquestes parts bones que té l'obra col·lectiva que molta gent ha fet durant moltes dècades.

Pensin una cosa, i això crec que és... Vaja, es correspon a la realitat, no? Pensin que en el nostre cas, per exemple, Catalunya, val també l'exemple per a Espanya, tot l'Estat del benestar que tenim, que ara està en part qüestionat i en part amenaçat, tot aquest estat del benestar l'hem creat en una sola generació, en una sola, durant vint-i-cinc-trenta anys. Algun mèrit deu tenir la gent que ho ha encapçalat. Perquè això mateix que tenim nosaltres molts altres països del nostre entorn ho han fet en dues o en tres generacions; hem hagut d'anar molt més de pressa i no érem, precisament, un país més ric que els altres, érem més pobres, vol dir que alguna cosa durant bastant temps molts gent de colors molt diferents i de sensibilitats molt diferents..., alguna cosa es deu haver fet bé per arribar a tenir una societat en la qual hi ha molta gent, certament, que avui pateix com a conseqüència de la crisi, però una societat en la qual hem arribat a uns nivells de benestar col·lectiu i individual que pràcticament no tenen a cap altre país del món.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. Honorable president. Començo pels detalls concrets. Respecte a les caixes i l'obra social, també s'hauria de dir que s'ha adulterat el principi, abans era tot el benefici, es van successives modificacions d'estatuts i, finalment, també molt

malauradament hem de dir que el model de caixes ha estat directament anihilat pel decret de bancarització.

Respecte als desnonaments, no hi ha cap problema. Es pot reconèixer que hi ha serveis de mediació, però també, si no m'equivoco, diria que els únics que han aconseguit..., o els primers, sens dubte, en aconseguir dacions en pagament *in situ*, a dins d'una oficina bancària, ha sigut la bona gent de la plataforma d'afectats i afectades per la hipoteca. La dació en pagament, avui, malgrat el que es digui, no depèn de cap marc legal i depèn exclusivament de la voluntat política.

Jo sóc membre d'una entitat financera, que és una caixa cooperativa propietat de vuitanta mil persones, i fem dació en pagament fa deu anys, i no només fem dació en pagament, sinó que no es desnona ningú fins que no està garantit pels serveis socials el reallotjament durant un any, vull dir que depèn únicament i exclusivament de la voluntat política la superació de les desigualtats.

Autopistes. Home, millor que no siguin de pagament, sobretot si han estat amortitzades sis cops.

I la resta també és respecte als sectors estratègics, és a dir, també gestionar un servei públic, i les comunicacions ho són, o infraestructures bàsiques, també suposen ingressos, no?, per a les arque públiques, per a les finances públiques, i si anem malvenent i vostè ha dit «un temps» i jo vaig llegint acords, amb Acciona són cinquanta anys, vull dir que, no?... Doncs, perdem capacitat també financera pública i que queda tot mercantilitzat, que és el que passa i és la nostra sensació. Al final, acabarem pagant per la salut, per l'ensenyament, pel transport públic... Tercera pujada avui, bé, per a l'any que ve, del transport públic de Barcelona. Una persona que cobra mil euros, si s'ha de desplaçar de Gràcia a Sants, doncs, té un problema econòmic perquè ja pràcticament destinarà el 15 o 16 per cent a pagar la T-30 o la T-50.

Respecte a les desigualtats, jo crec que cal fer una reflexió profunda i és veritat que tenim una certa cultura pagesa, si ho vol, no?, respecte de com invertim i com gastem. Nosaltres ens reivindicuem de l'austeritat, segurament, d'una esquerra austera, d'una nova esquerra austera que amb poc fa molts, que treu punta a les coses, però això no significa cap aval a l'austeritat neoliberal, sinó que està a les antípodes. Però sí que és veritat que, respecte a les desigualtats socials, sí que

caldria una referència. El 30 per cent de la nostra societat, que està avui a les portes de l'exclusió, que no sap com arriba a final de mes, que té problemes de dieta bàsica, un de cada quatre nens a Barcelona, no és d'ara –no és d'ara–; hi ha un 10 per cent que ha sigut en cinc anys de crisi, però és estructural. En aquest país, del 1980 al 2010, la pobresa ha sigut estructural, el 20 per cent. I quan hi havia els jocs olímpics, i vaques grasses i tsunami immobiliari no s'han modificat les causes de les desigualtats, ni desigualtats en habitatge, ni desigualtats en salut, ni desigualtats en ensenyament, i això és un error col·lectiu i una falla col·lectiva, perquè l'Estat del benestar està per transformar les causes de les desigualtats i per fer qualsevol persona d'aquest país lliure i autònoma, i això no ha sigut així, i ara tenim el problema que tenim.

Per tant, respecte a l'Estat del benestar també crec que pot ser un consens gairebé de ciència política que hi ha diferències en l'Estat del benestar, aquí va arribar molt tard, fruit d'una dictadura cruel, d'una dictadura que va sobreexplotar i va desculturitzar les classes treballadores d'aquest país, afortunadament teníem PSUC, afortunadament teníem lluita antifranquista, afortunadament teníem una gent que va venir i que es va deixar la pell en la pista de la lluita per aquest país, per la seva llibertat i per la seva justícia, però l'Estat del benestar sempre ha sigut minso, escarransit i a vegades –«Spain is diferent»– ho fèiem tot al revés. L'altre dia un llegia els tres-cents... Quan deia els responsables polítiques, els tres-cents ministres dels governs espanyols successius en democràcia on estan avui, tots estan en consells d'administració de multinacionals, el 80 per cent, perquè és una forma de portes giratòries, de país-empresa, de plutocràcia, que finalment hi ha més poder avui a Berlin, no? –avui estem intervinguts pel directori alemany, que fa moltes malifetes econòmiques amb el deute–, que en aquest parlament, i això també és pèrdua de sobirania.

I la resta, absolutament d'acord. Nosaltres venim d'una derrota, d'una derrota històrica, de successives derrotes, des d'Antígona i Espàrtac no fem res més que acumular derrotes, però, bé, de derrota en derrota fins a la victòria final algun dia.

I és veritat que les experiències de construcció d'economies postcapitalistes o neocapitalistes han sigut un fracàs i han acabat derivant en capitalisme d'estat, com és avui la Xina, i com són les factories de #Scheden#, que fabriquen els mòbils que després tenim el gust de publicitar aquí, a la plaça d'Espanya, quan fem

el Mobile Congress, li donem 100 milions d'euros al Mobile Congress i ens oblidem tant del Congo o ens oblidem... Vull dir, tot està molt interrelacionat en un món que s'ha fet petit.

I nosaltres anem a això, que partim de la derrota, que anem a les palpentes, també ho hem dit, que tenim un projecte definit, és a dir, sabem que el gran repte d'aquest poble és al sud d'Europa, en mig del món, on estem ubicats, a la mediterrània, construir la plena democràcia política, social, econòmica i cultural al segle XXI; el repte és difícilíssim, perquè el Minotaure existeix i es diu «mercats financers» i no el canviarà ni la plaça de Sant Jaume, ni Burjassot, ni Sóller o Pollença, haurà de ser un moviment, no?, altermundista, que també està fa anys plantejant un debat sobre en quin món absurd estem vivint.

Martí i Pol deia que tot és possible, no?, i que tot es pot fer. Slavoj Žižek, un filòsof contemporani, diu que s'ha de canviar aquesta reflexió per una més lacaniana que és: l'impossible passa. I quan Mohammed Bouazizi s'immolava a Tunísia al novembre del 2010 contra la crisi i contra la corrupció d'una dictadura, ningú podia preveure que quinze dies després Ben Alí era història. I això passa, la història s'accelera i a vegades el producte de la història..., i passa.

Per tant, sí que estem construint una alternativa. Jo insisteixo que aquest país el que té, i el té tot Europa, a vegades ens equivoquem, Europa és un planter d'experiències de gestió d'economia social, d'experiències d'intervenció democràtica en barris i comarques, d'economia ecològica, de respecte al medi ambient i el cooperativisme, on jo estic personalment vinculat i molta gent també està vinculada, és una escola; en aquest país, abans de la guerra, el cooperativisme era hegemònic, el de treball, el de consum i, amés, era hegemònic en un context on

Fitxer 19

...hi havia especulació sobre l'accés als productes bàsics de la vida, l'habitatge i els aliments. Per tant, sí, estem construint una alternativa.

És veritat també, ho he assenyalat, respecte de la Unió Europea, ja que nosaltres sempre hem dit que estem contra aquesta Unió Europea obertament, ens sembla que és una unió profundament antidemocràtica, una unió que forma part d'aquesta

cadena del minotaure i que és la que aplica i la que castiga, no?, els pobles, avui, del sud d'Europa. Finalment estem rescatant la banca alemanya i, per tant, també s'haurà de construir una altra Europa, que no només miri a Brussel·les, sinó que també sàpiga mirar al Magreb, a la Mediterrània, als Tahrir que hi ha hagut a la cornisa mediterrània àrab, dels quals nosaltres també –i ho diem també obertament, perquè ho hem dit en campanya i ho diem fa anys– som la cinquena columna. No voldríem ser la cinquena columna de les majories empobrides del planeta. Perquè insistim que el món s'ha fet petit i el que poden aportar avui els Països Catalans al món és precisament això: la sortida més democràtica, més justa, més ètica i més solidària, a cada contradicció i a cada desigualtat que travessa el nostre poble, que no són poques.

Em sembla que no em deixo res més... Sí, l'última, que és l'ètica. El gran canvi que necessitem –i comença en nosaltres mateixos; nosaltres ens en fem coresponsables i, per tant, encara no hi hem arribat– és el de l'ètica política. Un canvi de paradigma, un canvi de cultura d'aquesta crisi. Cal solidaritat, cal suport mutu. Les institucions poden fer moltes coses, segurament moltes menys de les que podien fer fa deu anys. El sector privat pot fer moltes coses. I nosaltres podem fer moltíssimes coses en la vida quotidiana. No tenim més territori alliberat avui per avançar cap a la plena independència del nostre poble i cap a la màxima justícia social –tanta com siguem capaços de construir–, que la nostra vida quotidiana. És l'únic erm sobre el qual podem caminar. I, per tant, som molt conscients que tres persones aquí –amb la Georgina i servidor de la CUP i de vostès–, doncs, no som força. La força és la força del carrer, hi insisteixo.

Ahir va dir vostè: «Hem donat suport a cinc mil autònoms i petites empreses.» Jo estalvio en una cooperativa que, en cinc anys de crisi, dues mil persones estalviadores hem donat suport a vuit-cents projectes econòmics per valor de 25 milions d'euros. Si fem la regla de tres –perquè també hi ha diner i estalvi intern, i el diner té por, es diu–, doncs, si dues mil persones poden finançar vuit-cents projectes, per 25 milions d'euros, què no podran fer 7 milions de persones. Per tant, la millor resposta –i això, encara que sigui de filmografia...– comença en nosaltres mateixos. Vull dir, tot comença en nosaltres mateixos; tot comença i acaba al mateix lloc: en nosaltres mateixos i al fet que ens neguem a assumir. Ja ho hem dit, som insubmisos, som insurrectes, som subordinats als mercats

financers, perquè, finalment, el minotaure i les retallades... Jo tindria por de fer unes retallades de 3.000 milions d'euros, sabent el que implica –o sigui, el doble del que hem fet en un any– d'incertesa, de por, d'inseguretat –en el sentit vital, no policial– de què serà del nostre país. Tenim un 30 per cent de la nostra població a les portes de l'exclusió social.

De pitjors ens n'hem sortit, també, segurament. Nosaltres venim amb un missatge col·lectiu, no tant d'esperança nostra, sinó que l'esperança és la gent del carrer, els milers de persones que estan al carrer, que estan defensant l'escola, que estan construint cooperatives, que estan fent desenvolupament comunitari, estan vertebrant els barris, estan recuperant el vincle social, que és el més destrossat i trinxat que tenim avui als barris, el vincle social comunitari, i que fa una aposta forta i en majúscules per la cultura. Ho deia Adorno: «Només la cultura ens salvarà.» I, per tant, el que cal és una revolució ètica en les nostres vides quotidianes.

Ho deixo aquí.

Gràcies, i visca la terra, un altre cop i els cops que calgui.

(Aplaudiments d'un sector de l'hemicicle.)